

Acceptar ser sexuats

Juan Miguel González-Feria, Director del "Colegio Mayor El Salvador", Salamanca, Espanya.

*Article publicat en la Revista Re en català número 1 2a. Etapa.
Barcelona.*

No és inoportú que la "columna de Realisme Existencial de RE" comenci en aquest número de la revista, dedicat especialment al fet de "ser dona", posat que un dels temes centrals dels Realisme Existencial és, precisament, la plena acceptació de ser exactament qui som, perquè és la nostra única possibilitat de ser. La naturalesa humana és bisexuada i els seus individus són necessàriament sexuats.

Tothom sap que, fins no fa gaires anys, el nombre de dones que haurien preferit ser homes era apreciable a causa de la marginació. Afortunadament, avui en dia aquests casos són més inusuals. També hi ha maniqueus i puritans, o els que amb una valoració excessiva de tot allò racional, preferirien que la reproducció humana fos portada a terme d'una altra manera i estiguessim alliberats de sentimentalismes.

Tots els que malgrat acceptar l'existència desitjarien ser d'un altre sexe o mode, el Realisme Existencial els fa veure la contradicció del seu desig, perquè l'única possibilitat d'existir, fruit d'aquell acte concret d'amor dels seus pares, és ser qui són i tal com són. Fins i tot en aquell acte d'amor, si l'espermatozoide fecundant hagués estat un altre, hauria nascut un "altre" ésser, una altra persona, potser en aquest cas de l'altre sexe, però ja no seria la mateixa que ara manifestava aquest desig, perquè aquesta mai no hauria existit.

Aquest ésser concret que m'ha tocat ser, és l'única cosa per la que en puc estar content, si és queestic joiós d'existir. El més coherent és estar content globalment, i no estar-ho en canvi per només uns aspectes hereditaris mentre per uns altres no, perquè és impossible separar-los en el meu únic jo.

Potser algun dia, l'enginyeria genètica podrà modificar el sexe de la persona que hagi de néixer a partir de treure o afegir el cromosoma "Y" d'un fetus. Realísticament i existencial, quan aquesta persona sigui adulta podrà estar contenta, en primer lloc per haver estat engendrada amb el sexe original que li va correspondre, perquè contràriament no existiria, i en segon lloc, en la plena acceptació que l'ésser humà té inclosa la capacitat científica de la humanitat per assolir transformacions o modificacions genètiques que, per suposat, han d'estar guiades per la bioètica.

Precisament perquè promou la plena acceptació del passat, amb totes les seves glòries i defectes, el Realisme Existencial impulsa la capacitat d'influir en el present i millorar el futur, perquè d'aquesta manera és com hem pogut néixer nosaltres, i l'acceptació del que som, perquè som així o no serem. La humanitat ha de dignificar la vivència de la sexualitat en si mateixa, del nostre propi cos, com també la dignitat del que són els veritables papers masculins i femenins dins la societat, amb la qual cosa disminuirien apreciablement els casos de no acceptació d'aquestes realitats sexuals tan belles i humanes.

Fins i tot però, en el cas d'una plena dignificació de l'home i de la dona, pot passar que a algú no li agradin precisament aquests papers que ens caracteritzen i que ens porten a ser grups complementaris. El Realisme Existencial ens condueix a l'evidència que cada ésser és del sexe que és o no seria i, per tant, es lògic tot allò psicosomàtic que se'n derivi. Ens hem d'esforçar a viure amb alegria i plenitud -juntament amb l'existència- aquestes derivacions, que són, a més a més, glorioses. Perquè algú amb un altre plus, per comptes de nosaltres, seria un altre, però no un mateix.